

ΕΠΙΛΥΣΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ένα ζήτημα έντονα αναπτυξιακό

Οι δυνατότητες και η διάρκεια επίλυσης ενδεχόμενης διαφοράς με τη φορολογική αρχή συνιστούν συχνά από τους βασικούς παράγοντες για τη λήψη της απόφασης περί επένδυσης στη χώρα μας. Παρά τα θετικά βήματα προς τη βελτίωση των διαδικασιών, η αποτελεσματική επίλυση των φορολογικών διαφορών παραμένει στόχος προς επίτευξη.

Μεταξύ των ζητημάτων που απασχολούν ιδιαίτερα κάθε επιχείρηση είναι οι δυνατότητες που της παρέχονται σε περίπτωση που η φορολογική Αρχή προβεί σε φορολογικό καταλογισμό σε βάρος της και γενικά στη λήψη μέτρων που μπορεί να παρεμποδίζουν σοβαρά τη δραστηριότητά της. Οι δυνατότητες και η διάρκεια επίλυσης ενδεχόμενης φορολογικής διαφοράς συνιστούν συχνά από τους βασικούς παράγοντες για τη λήψη της απόφασης περί επένδυσης ή μη στην Ελλάδα εκ μέρους αλλοδαπών φορέων.

Η ίδρυση και ο εκσυγχρονισμός, με εκτεταμένη χρήση των νέων τεχνολογιών, της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) και η καθιέρωση ως υποχρεωτικής της ενδικοφανούς διαδικασίας επίλυσης για την πλειονότητα των φορολογικών διαφορών έχουν, ασφαλώς, βελτιώσει την κατάσταση. Ο φορολογούμενος έχει πλέον δικαίωμα να προσφύγει (πλέον αποκλειστικά ηλεκτρονικά) ενώπιον της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών (ΔΕΔ) για την επανεξέταση της υπόθεσής του. Μόνο δε σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις (όπως η αναστολή λειτουργίας καταστήματος, η μη χορήγηση Αποδεικτικού Φορολογικής Ενημερότητας κ.ά.) προβλέπεται η προσφυγή απευθείας στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο (που αποφαινεται, μάλιστα, τελεσίδικα).

Παρά το γεγονός ότι η ΔΕΔ οργανικά ανήκει στην ΑΑΔΕ, έχει αποδειχθεί ότι δρα ανεξάρτητα και ακυρώνει καταλογισμούς της φορολογικής Αρχής, με τεκμηρίωση ανάλογη των διοικητικών δικαστηρίων. Με αυτόν τον τρόπο

Πέτρος Πανταζόπουλος

Εταίρος

Φορτσάκης, Διακόπουλος και Συνεργάτες
Δικηγορική Εταιρεία

εξοικονομείται χρόνος (αφού η απόφαση εκδίδεται υποχρεωτικά εντός 120 ημερών) αλλά και πόροι, τόσο για την προσφεύγουσα επιχείρηση όσο και για τα διοικητικά δικαστήρια (καθόσον σε περίπτωση αποδοχής της προσφυγής, η ΑΑΔΕ δεν μπορεί να προσφύγει περαιτέρω και η υπόθεση κλείνει οριστικά).

Αν η ενδικοφανής προσφυγή δεν γίνει δεκτή, ο υπόχρεος δικαιούται να προσφύγει στο διοικητικό δικαστήριο (απευθείας στο Διοικητι-

κό Εφετείο, αν η διαφορά ξεπερνά τις 150.000 ευρώ). Κατά της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου που έκρινε πρωτόδικα ή κατ'έφεση χωρεί αναίρεση, μόνο όμως αν για το κρίσιμο νομικό ζήτημα δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (ή υπάρχει, αλλά είναι αντίθετη με την προσβαλλόμενη δικαστική απόφαση). Σε όλα τα στάδια της διαφοράς (εκτός από την αναίρεση) υπάρχει, εξάλλου, δυνατότητα χορήγησης αναστολής της πληρωμής του οικείου ποσού, υπό ειδικές όμως για τις φορολογικές διαφορές προϋποθέσεις.

Οι χρόνοι εκδίκασης των φορολογικών υποθέσεων στα δικαστήρια παραμένουν, πάντως, μεγάλοι, ενώ και το Δημόσιο επιμένει στην άσκηση ενδίκων μέσων, ακόμη και για ζητήματα που έχουν οριστικά λυθεί. Έτσι, είναι ανάγκη η λήψη μέτρων για την περαιτέρω επιτάχυνση της επίλυσης των φορολογικών διαφορών (που θα έχουν να κάνουν με την εκμετάλλευση της σύγχρονης τεχνολογίας, τον καθ' ύλην και κατά τόπο εξορθολογισμό των διοικητικών δικαστηρίων κ.λπ. και όχι, όπως συνήθως, με τη θέσπιση τελών, που αποθαρρύνουν την προσφυγή στη δικαιοσύνη).

Στο πλαίσιο αυτό, επίκαιρη παραμένει η υιοθέτηση επιλογών για τη διαιτητική επίλυση αυτών των διαφορών, το κανονιστικό πλαίσιο της οποίας υφίσταται από ετών αλλά παραμένει σε αδράνεια. Γιατί, τελικά, η αποτελεσματική και ορθή επίλυση των φορολογικών διαφορών δεν είναι μόνο «δικονομικό» ζήτημα, αλλά ζήτημα έντονα αναπτυξιακό. ♦